

liggende Lovarbejde har været lettere til at rive ned end til at bygge op. Der er saaledes navnlig i Forordningen af 29de September 1841 flere Paragrapher, som jeg troer virkelig ville blive savnede i høi Grad, naar de ikke optages i dette Lovforslag. Dette er navnlig Tilfældet med §§ 4, 5, 6 og 23, som omhandle Fremgangsmaaden ved nye Landeveies Anlæg, navnlig Veiliniens Udstikning, og fastsætte en overordentligt omstændelig og for de tilstødende Lodsieiere betryggende Fremgangsmaade, som derved skal følges. Jeg vil tillade mig at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, om Lovgivningen, saaledes som den vil bestaae, naar dette Lovforslag bliver endeligt vedtaget, vil indeholde de fornødne Regler, som ville behøves i den af mig sidstantydebe Henseende, eller om det ikke vilde være heldigere, enten at bibeholde de omtalte Paragrapher af Forordningen af 1841, eller i alt Fald at sætte noget Andet istedetfor.

Udsig: Det er kun et Par Ord, jeg skal høre i Anledning af det af den ærede 3die Lands-tingsmand for 9de Kreds. (Mourier-Petersen) og mig stillede Endringsforslag. Som det vil sees, gaar det ud paa, at, naar der i § 17 af Lovforslaget bestemmes, at §§ 1 til 13 af Veiforordningen af 1793 skulle sættes ud af Kraft, saa skal dette forandres til, at det er §§ 1—11, og § 13, med andre Ord altsaa, at man — hvad jeg allerede tillod mig at udvifle ved Forhandlingen om Udskydelsen af sidste Stykke af § 6, ikke skal sætte § 12 ud af Kraft. Denne Paragraph bliver jo alligevel, ifølge Slutningen af § 17, forsaavidt fat ud af Kraft, som den ellers maatte være i Strid med Lovens Bestemmelser; men vi have meent, at der ikke vil være Anledning til udtrykkelig at sætte den ud af Kraft. Det stemmer, som Enhver let vil see, ganske med den Tanke, som af mig blev udtalt under den anden Forhandling, nemlig at man med Hensyn til disse Forhold i det Hele taget skulde lade det have sit Forblivende ved de bestaaende Resortforhold. Naar man nu udtrykkelig ophævede denne § 12, kunde der maaskee opstaae den Misforstaelse, at der i den Henseende var gjort nogen væsentlig Forandring, uden at man dog

egentlig vilde kunne sige, hvad der var traadt istedet. Jeg har derfor troet, at det var rigtigst, om denne Paragraph, som sagt, ikke udtrykkelig blev sat ud af Kraft.

Sonne: I § 18 bestemmes, at denne Lov ikke skal gjælde for Kjøbenhavn, Bornholm eller Færøerne. Jeg har tilladt mig at stille et Forslag om, at „Bornholm“ udgaaer, saaledes at altsaa denne Lov ogsaa kommer til at gjælde for Bornholm. Jeg vil nemlig ikke gjerne have, at Bornholm skal gjøre en Undtagelse, uden hvor der er særlige Grunde og Omstændigheder, som tale derfor, medens jeg, hvor saadanne ere tilstede, skal gjøre mit Bedste for at faae dem gjorte gjældende, for at faae de særegne Bestemmelser vedtagne, som kunne passe for os. Men hvor det ikke er absolut fornødent, ønsker jeg helst, at Lovgivningen skal være den samme paa Bornholm, som for de øvrige Dele af Landet. Med Hensyn til Veivæsenet have nu de samme Bestemmelser, som gjælde herovre, ogsaa hidtil været gjældende paa Bornholm. Vel indeholder Forordningen af 1793 en Undtagelse for Bornholm, men kun med Hensyn til Hovedlandeveiene, og det af den simple Grund, at vi paa Bornholm ingen saadanne have; men da nu Hovedlandeveiene gaar over til at blive almindelige Landeveie, og de samme Bestemmelser, som hidtil gjaldt for disse, ogsaa komme til Anvendelse paa disse, ligger der ikke deri længere nogen Grund til at gjøre en Undtagelse for Bornholm. Fremdeles var der ganske vist en Undtagelse med Hensyn til Fordelingen af Udgiften mellem Kjøbstæderne og Land, i hvilken Henseende man beshynderlig nok havde bibeholdt en gammel Bestemmelse om, at Kjøbstæderne skulde betale Tjerdparten af Veivæsenets Udgifter, medens de i det øvrige Danmark kun betalte efter Hartforret, hvilket paa Bornholm vilde blive 1/3; men efter besværlige Forhandlinger er Forholdet senere blevet saaledes forandret, at den samme Bestemmelse gjælder paa Bornholm, som herovre. Spørgsmaalet om denne Lovs Udvidelse til Bornholm har imidlertid været til Amtsraadets Erklæring; den ærede Indenrigsminister har sendt Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det blev forelagt for Folkethinget, til Amtsraadets Erklæring, og